

Horváthék elsodort élete

EGER Azokat sújtotta legjobban a szombati villámárvíz, akiknek a sorsa áradás nélkül is keserves. Hat család veszítette el otthonát.

DOROS JUDIT

Péter, Alex, Félix, Brendon, Edvárd, Alexandra és Karcsi riadtan ébredt, amikor szombat hajnali két órakor a házuk egyik falát kiverte a megáradt egeri Szala-patak, elsodorva fotelt, tévét, és az udvarról a friss fialású malacok közül is hármát. A szülők – Horváth Péter és Balogh Beáta – azt sem tudták, melyik gyerekhez kapjanak először, s melyik ajtón próbálják meg kimenekíteni őket, miközben a szobában már méteres víz hömpölygött. Úszni egyikük sem tud, a kicsiket a szekrények tetejére próbálták meg felrakni, míg a sötétben utat találnak kifelé: őket a földön állva már ellepte volna a víz. Az utcára vezető ajtót az édesapa nem tudta kinyitni, később kiderült, hogy egy kibevezett hűtőgép torlaszolta el, az akadt fenn a sodrásban – erre felé sokan élnek abból, hogy különféle ipari hulladékokból kibontott alkatrészeket próbálnak eladni, a „felesleget” pedig egyszerűen kidobják az udvarra vagy az utcára. Horváthék végül az egyik szűk ablakot törték ki, azon adogatták kifelé a gyerekeket az akkora már a segítségükre siető szomszédoknak.

Hétfőn ezek még mindig lidérces óráknak tűnnek, pedig a család egyelőre biztos helyen van: az önkormányzat kezelésében lévő Szent Lőrinc Kollégium második emeletén kaptak két, összenyíló szobát, fürdőszobával. Ezen a szinten rajtuk kívül még két másik család lakik, közeli szomszédok, jól ismerik egymást, így nincsenek súrlódások a közös konyahasználat miatt, azt is szépen beosztják, mikor melyikük takarítja fel a folyosót. Akár nyaralásnak is felfoghatnák a kényszer szálláson töltött időt – az otthonuk feleilyen komfortos sincs –, ha nem lebegne folyton a szemük előtt, hogy mindenüket elvesztették.

– A hét gyerek mellett mind a ketten dolgozunk, napszámba járunk egy szőlészeti céghez, hetente kapjuk a munkabért – mondja az édesanya. – Pénteken vettem fel az ötvenezer forintot, ott volt a párnám alatt, amikor lefeküdtem aludni. A mentésnél sokan sürgölődtek, ami-

A legnagyobb problémát a tufából, vályogból épült, sokszor alap nélküli házak jelentik: ezek úgy isszák be a vizet, mint a szivacs

kor visszamentem, hogy elhozzam a pénzt, már nem volt a helyén, mint ahogyan a párom mobilja is eltűnt – panaszkodik. Pénz híján most kénytelenek beérni az adományként kapott hideg élelmiszerekkel, májkrémmel, lekvárral, kenyérral, s várják az ebédidőt, amikor a gyerekek megkapják a nekik ingyenesen járó szociális ebédet: ezt most a kollégiumba szállítja ki az önkormányzat. A hét adag elég az egész családnak, de az asszony azt mondja, ha mégis kevés lenne, ő meg az ura beéri kenyérral is, csak a gyerekek egyenek egyszer egy nap meleget. A héten talán javul valamit a helyzetük: amikor ott jártunk, a napszámos brigád vezetője, Oláh Sándor épp a családfővel egyeztetett arról, hogy kedden már rá is számíthatnak, mehet a szőlőbe zöldmunkázni.

A kollégium aulájában hatalmas zsákok, innen mindenki kivehet annyi ruhát, amennyire szüksége van. Szabó György, a helyi család-és gyermekjóléti központ vezetője a helyszínen lapunknak elmondta: sorra jelentkeznek civil szervezetek és egyéb vállalkozások adományokkal nemcsak Egerből, de a távolab-

bi Karácsondról és Gyöngyösről is érkezett segítség. A koronavírus óta négyszáz rászoruló családnak biztosítanak rendszeresen élelmiszer-csomagot, ebből is tudtak most átírányítani például mirelit pizzát a kollégium ideiglenes lakóinak: a teakonyhákban ezeket frissen sütötték meg.

Az áradás helyszíne, az egeri Szala-városrész a turizmusból élő barokk Eger egyik „sötét foltja”: négyszázötven-ötszáz nehéz sorsú, zömmel roma gyerek és felnőtt él itt, jobbára emberhez méltatlan körülmények között. Időről-időre felvetődik a városrész rehabilitációja, s olykor meg is jelennek erről szóló programok, de látványos változás nem érezhető. Ez nemcsak az itteni utcákat járva derül ki, szociális szakemberek is megerősítették: csepp a tengerben az a pénz, amit erre a városrészre költöttek a szegregáció felszámolása címén uniós forrásokból. Tény, hogy a Verőszala-Árnyékszala-Rudivár utcák által határolt telep úthálózata itt-ott kapott új burkolatot, s egy régi élelmiszerbolt helyén közösségi ház is épült, de a legnagyobb problémát a tufából, vályogból épült, sokszor alap nélküli házak jelentik: ezek úgy isszák be a vizet, mint a szivacs. A két domb közé ékelődött telepet rendszeresen előnti a gyorsan lezúduló esővíz: a mostani rendkívüli áradás csak felerősítette azt, amit a helyiek az utóbbi években többször is a saját bőrükön tapasztaltak. Horváth Péteréket tavaly is elborította a megáradt patak, az egyik fal akkor is kilazult: kapott az előző önkormányzattól pár kilo vakolatot, hogy tegye rendbe a házat, de az is csak a felület felére volt elegendő. Most nemcsak a fal rogyott meg, de a tető is beszakadt. A házat tizenhét éve hétmillió forintért, hitelből vették, ennek részleteit még ma is nyögik. Biztosításuk nincs, ha lenne is pénzük ilyesmire, egyetlen

FOTÓ: ZÁGNY-TIBOR

38 embert

kellett átmeneti szálláson elhelyezni a vihar miatt

társaság sem kötne szerződést egy alap nélküli cigánysori vályogházra. Hiába próbálnak előre jutni, a nyomor rendre visszahúzza őket. A családfő a jó munkájáért köszönetképp ajándékba kapott néhány éve egy vietnámi csüngőhasúmalac-párt, ezeket fialtatja, hizlalja, s látja el belőlük nemcsak a szűkebb, hanem a tágabb családot is. A legutóbbi, pár hetes malacok közül ötöt még korábban rokonoknak ajándékozott, a maradék hármát a szombati áradás sodorta el.

DRÁMAI HELYZET

Burai Richárd házában is óriási pusztítást végzett a szombati áradás. Neki és feleségének négy gyerekkel kellett költöznie